

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WANKELE BALANS
(Balancing Act)

Komedie in twee bedrijven

door

Frank Salisbury

Vertaling: Vic Ribbens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr. 2555

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk WANKELE BALANS op te voeren moet de naam van auteur FRANK SALISBURY, vert. Vic Ribbens vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/020

ISBN 978-90-385-0588-6

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/Frank Salisbury

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

EUGENE ORMSBY
BETH WASHBURN

DECOR

Het appartement van EUGENE Ormby in de upper West side van New York. Het is een appartement met een slaapkamer, living en kitchenette. Het is een beetje rommelig, maar het is nette rommel. Er staat een stereo-installatie met een rek voor CD's. Er hangen enkele ingelijste reisposters aan de muur. De keuken heeft een doorgeefluik. Er staat een aquarium met twee goudvissen. De voordeur is in de fond en er is een deur naar de slaapkamer zichtbaar op de scène.

TIJD

Eerste bedrijf : rond halfacht 's avonds op een vrijdag in de lente.
Tweede bedrijf : zelfde plaats, ongeveer een uur later.

1880

E E R S T E   B E D R I J F

(Als het DOEK opgaat: Een orkestrale uitvoering van " Prelude & Liebestode" van Wagner speelt op de stereo. Er staan vier valiezen bij de voordeur, maar uit de weg. EUGENE : komt uit de slaapkamer. Hij draagt broek en hemd. Hij heeft zijn das om, maar los geknoopt. Hij ziet er goed uit en is rond de veertig. Hij draagt een dure attaché-koffer die hij voorzichtig bij de andere bagage zet. Hij geeft er een liefdevolle tik op. Dan legt hij een envelop met vliegtuig ticketten bij de telefoon op een klein tafeltje.)

EUGENE : O.K. Bagage ... vliegticket ... portefeuille in binnenzak, we zijn klaar. *(Hij gaat naar het aquarium en strooit voedsel op het water.)* Ziezo, schatjes. Nam-nam. Het ziet er naar uit dat jullie een tijdje voor jezelf zullen moeten zorgen, nu. Maar mekaar niet opeten, O.K.? Ik zou jullie laten komen halen, maar ik ben bang dat jullie de reis niet zouden overleven. Of jullie moeten graag zwemmen. *(Hij neemt een reeds uitgeschonken drankje en gaat naar het venster.)* Ik denk niet dat ik JOU ga missen. Ik baal van New York. *(Hij heeft zijn glas als een toast voor de stad en nipt aan zijn glas. De voordeurbel gaat. Hij kijkt rond, verrast en verveeld.)* Verdomme! Wacht even! *(Hij gaat naar de deur en kijkt door het loergaatje.)* Wie is het?

BETH : *(achter)* Ik ben het.

EUGENE : Wie?

BETH : *(achter)* BETH . BETH Washburn. Bent U daarbinnen, meneer Ormsby?

EUGENE : Een minuutje. *(Hij begint de deur te ontsluiten en moppert ondertussen tegen zichzelf.)* Waarom kunnen mensen mensen niet met rust laten?

(Hij opent de deur. BETH Washburn staat daar. Ze is vooraan in de dertig. Ze draagt een bril, heeft een hoed op en een overjas aan. Ze is vreselijk zenuwachtig. Zij klemt haar handtas en een grote doos chocolaatjes tegen de borst. Zij heeft reeds een paar glazen op om zich moed in te drinken.)

BETH : Hallo.

EUGENE : Wat is er? Zei je dat je van Het Leger des Heils was?

BETH : (*Giechelt*) Nee! U herinnert zich mij niet meer. Daar was ik al bang voor. Ik ben BETH Washburn.

EUGENE : (*Verbijsterd*) Ah, Washburn.

BETH : Van het kantoor, meneer Ormsby! Accounts Receivable.

EUGENE : Oh, juffrouw Washburn! Natuurlijk! Ik verontschuldig me.

BETH : Nee, luister, dat hoeft niet. Het is in orde. Ik denk dat het komt omdat u mij nooit in echte kleren hebt gezien. Ik bedoel, een jas en hoed ...

EUGENE : Ik heb je nooit gezien buiten het kantoor. En dat ook nooit echt verwacht. Ik ben bang dat ik er niet goed in ben mensen te herkennen buiten hun vertrouwde omgeving.

BETH : Ik weet wat u bedoelt. Maar ik ben het echt.

EUGENE : Wat een verrassing. Wel ... kom erin.

(*Zij stapt weifelend binnen.*)

BETH : Dank u.

EUGENE : Zo ... wat brengt je hier?

BETH : (*Zenuwachtig*) Eerst en vooral wil ik mij echt verontschuldigen om u thuis lastig te vallen ...

EUGENE : Dat is heel vriendelijk, maar je hoefde niet helemaal tot hier te komen om dat te doen. Een eenvoudig telefoontje zou fijn geweest zijn.

BETH : Wat? (*Lacht*) Oh, nee, ik was ... ik bedoel ... ik zou niet gekomen zijn, maar er is iets opgekomen ... gebeurd, bij wijze van spreken ... en ik voelde dat ik er met u moest over spreken. (*Zij hikt.*) Excuseer.

EUGENE : Juffrouw Washburn, het is vrijdag avond. Had je vandaag in het kantoor niet kunnen spreken over wat het dan ook is?

BETH : Wel, dat heb ik geprobeerd. Ik heb het echt geprobeerd. Maar u zat heel de middag in vergaderingen en dan was u plots weg voor ik u te pakken kreeg. Ik wist dat u vanavond met vakantie zou vertrekken, dus dacht ik dat het beter was tot bij u te komen voor u weg waart.

EUGENE : Wel ... O.K. Maar ik heb niet veel tijd.

BETH : Ik haat het u te storen als u het druk hebt --

EUGENE : Hoe ben je te weten gekomen waar ik woon?

BETH : Ik vroeg het aan Afdeling Personeel.

EUGENE : Wel, nu, het is hun taak niet om persoonlijke adressen door te geven. Ik zal eens ernstig met ze moeten spreken --

BETH : --Oh, zeg asjeblieft niets! Ik wil niemand in moeilijkheden brengen. Het was alleen maar heel belangrijk voor mij, dus heb ik gezegd dat het een spoedgeval was.

EUGENE : Ik begrijp het. Wel, je had geen slechter ogenblik kunnen kiezen. Ik vertrek om middernacht.

BETH : Echt? Hoe vroeg moet u naar het vliegveld?

EUGENE : Over een paar uur ... drie, om precies te zijn.

BETH : Weggaan. Hoe opwindend! Ik wil u zeker een zeer, zere, bon voyage wensen. Ik heb dit meegebracht ... *(Zij geeft hem de doos.)* Het zijn snoepjes.

EUGENE : Je wenst me dus bon-bon voyage.

BETH : Blijft u?

EUGENE : Heeft geen belang. Ik zal ze koesteren.

BETH : Oh, niet doen. U moet ze opeten. *(Ze kijkt rond.)* Waw! Het is hier echt mooi.

EUGENE : Dank je.

BETH : Het is zo ruim! En vissen! *(Ze gaat er naar toe.)* Ik ben dol op vissen. Als huisdier, bedoel ik. Hebben zij een naam?

EUGENE : Ja. Gelukkig ... en Ongelukkig. *(Of:gelukzak en pech)*

BETH : Oh, hoe leuk! Wie is wie?

EUGENE : *(Staart haar aan.)* Die aan de linkerkant is Gelukkig. Kijk, juffrouw Washburn ...

BETH : Ik weet het! En ik ga u niet lang ophouden, ik beloof het. Die muziek is zo mooi. Ik merkte het toen ik binnenkwam.

EUGENE : Ik zal het afzetten.

BETH : Oh, nee, dat hoeft niet.

(Maar hij zet de CD af met de afstandsbediening.)

EUGENE : Wagner is niet de beste achtergrondmuziek voor een conversatie.

BETH : Ik heb nooit geweten dat u van opera hield.

EUGENE : Nee, dat zal wel niet. Hou jij ervan?

BETH : Oh, ja. Ik begin iedere zaterdag te luisteren naar het speciale programma op de radio. (Met broadcast.) (*Ze bekijkt het appartement grondig.*) Ik kan niet zeggen hoe zeer ik u deze woonst benijd. Ik heb er altijd van gedroomd mijn eigen appartement te hebben. Vooral een zo ... gerieflijk. Ik wed dat het geweldig is om mensen te ontvangen.

EUGENE : Ik trek mijn plan.

BETH : Het verkeer gaat zeer vlot hier in de buurt.

EUGENE : Maar niet op de piek uren. Waar woon jij?

BETH : In Brooklyn. Mijn moeder heeft daar een huisje en ik woon bij haar. Als men dat wonen kan noemen. (*Zij lacht, hij glimlacht.*) Ik heb altijd naar New York willen verhuizen en iets vinden in de West Side. Hier wonen nu allerlei kunstenaars, niet?

EUGENE : Nogal wat. Wat doet jouw echtgenoot?

BETH : Mijn wat?

EUGENE : Echtgenoot. De man waarmee je getrouwd bent.

BETH : Oh, die. (*Lacht*) Ik ben niet getrouwd. Er is alleen maar ik en mijn ma.

EUGENE : Ah.

BETH : En dat zal zo wel blijven, voor een tijdje toch, denk ik. Ik ben alles wat zij heeft ... en zij is ook het meeste wat ik heb.

EUGENE : Dat is aan te bevelen. Dus ... wilt je niet gaan zitten?

BETH : Dank u. (*Zij gaat zitten, kijkt naar de koffietafel.*) Ik zie dat u Architectural Digest leest. Is dat geen mooi tijdschrift?

EUGENE : Ja.

BETH : Ik wou dat ik het me kon veroorloven het te lezen.

EUGENE : Doe maar. Ik zal er niets voor aanrekenen. Ik trakteer, zal ik maar zeggen.

BETH : (*Lacht zenuwachtig.*) Nee ... ik bedoel altijd. Als abonnee. Ik wou altijd binnenhuis architectuur studeren toen ik jong was. Maar in plaats daarvan werd het boekhouden. (*Zij raakt een balancerend popje aan op de tafel.*) Dat is schattig.

Een koorddansertje.

EUGENE : Wel, hij balanceert. Ik dacht dat dat iets was voor een boekhouder. Waarom bent U overgeschakeld van binnenhuis architectuur naar boekhouden?

BETH : Ma vond het een praktischer onderwerp. Misschien was dat zo, ik weet niet. Ik heb nu ten minste een job. Maar als ik ergens op bezoek ga, zit ik altijd te denken hoe ik die woonst anders zou hebben ingericht, weet U?

EUGENE : Mmmm. Doen we dat niet allemaal?

BETH : Ik haat het om kritiek te leveren, maar sommige mensen hebben zo'n afschuwelijke smaak! Zij combineren al de verkeerde kleuren. Ik heb persoonlijk liefst de terracotta kleuren. En alles dat mauve is, weet u.

EUGENE : Oh, ja. Mauve.

BETH : Alhoewel dat nu een beetje passé is. Maar ik denk dat men het ook "druif" kan noemen. Wat ik echt graag zou hebben is een loft die ik vol kunstwerken kan stoppen.

EUGENE : Dat kan een beetje duur uitvallen.

BETH : Maar je kunt geweldige koopjes vinden als je goed uitkijkt. Houdt u er niet van antiquariaten te verkennen? En rondneuzen in oude, stoffige brocante winkels?

EUGENE : Mmmm! (Betekent:wie niet?)

BETH : Ik ook.

EUGENE : Wel, om terug te keren naar het onderwerp waar we nooit geraakt zijn ... waarover wou je met mij spreken?

BETH : Voor ik begin, sta mij toe me nogmaals te verontschuldigen. Ik voel me vreselijk door hier zo laat op de avond te komen. Ik heb daarover met mezelf zwaar gediscussieerd.

EUGENE : En klaarblijkelijk verloren.

BETH : Het is alleen maar dat ik voel dat ik er tenminste eerst met u moet over spreken.

EUGENE : Is het iets persoonlijk?

BETH : Meer privé.

EUGENE : Juffrouw Washburn, ik denk graag dat wij een goede werkrelatie hebben bij Eastern Contracting. Wij allemaal. Dat we meer zijn als een familie dan als een zaken kantoor. Zoals meneer Leinsdorf altijd herhaalt, we zijn niet zo maar bedienden daar, we zijn mensen.

BETH : Zeker, meneer, dat zijn we zeker. En we appreciëren dat. Het is belangrijk een echte fijne werksfeer te hebben.

EUGENE : En jij bent al bij ons in de boekhouding ... hoe lang?

BETH : Het zal zes maanden zijn, in juni.

EUGENE : Dus ongeveer vier maanden. En je doet heel goed werk. Ik begin meer en meer te weten wie je bent, nu dat we samen praten.

BETH : Dank u, meneer, ik doe mijn best. Moeder zegt altijd, als je fier bent op je werk dan is er niets om je over te schamen.

EUGENE : Echt? Wel, dat is een interessant gezichtspunt. Ik realiseer me dat wij niet het meest moderne kantoor zijn, maar we hebben geluk dat meneer Leinsdorf ons niet vraagt om met ganzenveren te schrijven. En we denken dat we de juiste spirit hebben. "Esprit de corporation", zoals meneer Leinsdorf het noemt.

BETH : Ja, dat heb ik hem horen zeggen. Ik weet niet hoeveel keren.

EUGENE : Ik ook niet. Hoe dan ook, het geeft voldoening iemand te hebben die zo toegewijd is. Je klopt lange uren en je werkt tijdens het weekend zonder te klagen. Soms vraag ik mij af of je je persoonlijk leven niet te veel verwaarloost.

BETH : Echt waar? Dat is fijn om te horen. Maar dat doe ik niet. Ik heb geen noemenswaardig persoonlijk leven, meneer Ormsby. Alleen maar mijn moeder en zij wil dat ik werk zo veel ik kan. Om uit het huis te blijven.

EUGENE : Is dat zo? Ik zou denken dat U een tamelijk actief sociaal leven hebt.

BETH : Nee, ik niet.

EUGENE : Weet je, het is soms gemakkelijk - vooral als je verlegen bent - om je te verbergen achter je werk.

BETH : Ja. Ik weet dat u ook veel uren klopt op het kantoor.

EUGENE : Wel, ja. Maar niet om die reden.

BETH : Oh, nee. Zo bedoelde ik het niet. Alleen maar dat u ook toegewijd bent. We vonden het allemaal een schande dat u gepasseerd werd om Vice President van de Administratie te worden.

EUGENE : (*Gespannen*) Wel, meneer Leinsdorf heeft gedaan wat hij het beste vond. En titels betekenen hoe dan ook niet zo veel voor mij. De voldoening kwam altijd van mijn werk. Daarom begrijp ik je zo goed. Ik denk dat jij waarschijnlijk ook

zo bent.

BETH : Ja. Ik ben altijd een beetje een eenzaat geweest, denk ik. Maar dat komt omdat ik hele hoge eisen aan mezelf stel ... en dat ook van anderen verwacht. (*Korte stilte*) Dat was erg mooie muziek die u daarnet speelde. Welke Wagner was dat?

EUGENE : De Liebestod van Tristan en Isolde.

BETH : Oh, natuurlijk. Het is zo mooi. Vooral als niemand het zingt.

EUGENE : En ik wed dat je De Rijnreis van Siegfried beter vindt als er niemand in de boot zit. Hoe dan ook, we dwalen ver af. Om op ons uitgangspunt terug te komen ... Ik ben niet zeker dat ik de juiste persoon ben om met persoonlijke problemen naar toe te komen. Ik denk dat Uw chef, juffrouw Mizelik, veel beter uitgerust is om ...

BETH : (*Ferm*) Nee, meneer. Ik kan niet bij juffrouw Mizelik terecht. Nooit.

EUGENE : En waarom niet?

BETH : Zij is geen gemakkelijk iemand om mee te praten, meneer Ormsby. Ik lever niet graag kritiek, maar zij is zeer sarcastisch en zeer ongeduldig met mensen.

EUGENE : Ja, ik weet dat ze zeer onaangenaam kan zijn. (*Hij werpt een blik op zijn horloge.*) Maar jij bent naar mij gekomen, dus kun je me beter meteen vertellen wat er aan de hand is.

BETH : Ik weet niet waar te beginnen.

EUGENE : (*Met ongeduldig geduld.*) Als we dat probleem van jou gaan oplossen, dan moeten we toch ergens beginnen. En vlug ook. Ik wil niet ongeduldig lijken, maar ik moet nog inpakken en persoonlijke zaken regelen voor ik vertrek, dus - -

BETH : - - Ik weet zelfs niet waar u naar toe gaat. Ik heb het gevraagd aan enkele meisjes op het kantoor, maar die wisten het ook niet.

EUGENE : Het is geen groot geheim. Ik ga naar de Bahamas.

BETH : Oh, de Bahamas ...! U hebt veel geluk. Weet u dat ik nooit ergens geweest ben. Echt nergens. Dat is nogal droevig, niet? Ik ben zelfs niet naar Windows of the World geweest.

EUGENE : Daar is altijd een massa volk.

BETH : Daar heb ik niets tegen. Ik ben al eens graag tussen een massa. Mijn leven is zo

rustig! Zo zonder verrassingen... (*Wijst naar de stereo.*) Ik ben nog nooit een opera gezien. Of een ballet. Kunt u zich dat voorstellen?

EUGENE : Dat is bij veel mensen zo.

BETH : Dat komt omdat zij het nooit hebben willen doen. Maar ik wel.

EUGENE : Dan begrijp ik het probleem niet. In het algemeen worden ticketten verkocht aan het publiek.

BETH : Ik ga 's avonds niet veel weg. Mijn moeder heeft dat niet graag.

EUGENE : Zij wil je weg tijdens de dag en 's avonds thuis?

BETH : Zij maakt zich zorgen over mij.

EUGENE : Ah. Je moet jonger zijn dan ik dacht.

BETH : Nee, dat ben ik niet. Maar zij is bezorgd over al de gevaren. Er zijn zoveel mensen die je willen bestellen tegenwoordig... De wereld is vol geweld.

EUGENE : Dat is waar. Men kan geen risico's nemen.

BETH : U bent een zeer sympathiek persoon, meneer Ormsby. Gek eigenlijk ... dat ik hiervoor nooit met u gesproken heb. Alleen maar "Goede morgen" en "Goede avond". Het lijkt vreemd dat wij hier zo zitten, alsof we oude vrienden zijn. (*Zelacht.*) In het appartement van een man. Met hem alleen. Ik wou dat ik er een foto van had. Na een tijdje zou ik niet meer geloven dat het echt gebeurd is.

EUGENE : (*Fronst*) Juffrouw Washbury, het spijt me, maar ik moet je echt vragen - -

BETH : - - Ik weet het, ik weet het! U wilt dat ik ter zake kom. Sorry voor mijn gebabbel. Ik mag van mezelf geen lastpost maken. Ik weet dat ik dat soms doe. Geen wonder dat ik geen vrienden heb. Ik moet daar rekening mee houden.

EUGENE : Wel, het zou ook een fout kunnen zijn in je persoonlijkheid. Behalve als U bedoelt dat U zich hebt misrekend in de anderen.

BETH : Wat? Oh. Meneer Ormsby, ik denk dat u mij aan het plagen bent.

EUGENE : Klopt, dat deed ik. Vergeef mij. Ga maar verder.

BETH : Men vindt niet veel boekhouders met gevoel voor humor. Misschien is dat maar beter zo. Hoe dan ook ... ik ben zeker dat heel die zaak alleen maar een of andere vergissing is, maar ... als het geen vergissing is dan weet ik niet wie ik er kan bij betrekken.

EUGENE : (*Gespannen*) Juffrouw Washburn, als er een onregelmatigheid is, of een probleem, dan moet je het nu zeggen. Nu, over welk "boekhoudkundige zaak "

spreken we?

BETH : Tekorten.

EUGENE : Tekorten?

BETH : Er werden posten geboekt waar ik geen bewijzen van kon vinden.

EUGENE : Dat begrijp ik niet.

BETH : Ik ook niet. (*Ze haalt een lijst uit haar handtas.*) Ik heb een lijst meegebracht van de cheques die er mee te maken hebben, dan kunt u het zelf zien. Er zijn onkosten geboekt voor bijna honderd duizend dollar van september tot nu. Ik ben niet verder teruggegaan dus weet ik niet of dit het volledige bedrag is of niet. Maar de accountants komen over veertien dagen en ik wou zeker zijn dat alles in orde was, dus heb ik al de posten nog eens gecheckt en ik vond posten waar geen bewijzen voor zijn.

EUGENE : Er is geen reden om ongerust te zijn. Je hebt blijkbaar iets over het hoofd gezien.

BETH : Nee, dat heb ik niet! Er is niets om over het hoofd te zien! En we spreken over honderd duizend dollar! Minimum!

EUGENE : Asjeblieft, niet zo luid.

BETH : Sorry. (*Stiller nu*) Minimum.

EUGENE : We hebben een omzet van meer dan achthonderd duizend dollar per maand, juffrouw Washburn, je spreekt dus over kleinigheden, in vergelijking.

BETH : Wel, voor mij zijn dat geen kleinigheden. Van uit mijn positie, ziet het er naar uit ...wel, ik haat het dit woord te gebruiken ... ziet het er naar uit dat er met de boeken (*een hees gefluister*) geknoeid is.

EUGENE : Nonsens.

BETH : Ik kan er geen andere verklaring voor vinden.

EUGENE : Je laat je meeslepen door je verbeelding.

BETH : Dat denk ik niet. Ik uit zo'n beschuldigingen niet lichtvaardig, geloof mij. Het idee alleen dat er iemand knoeit met de boeken! Voor mij zijn boeken en registers heilig. Zoals Bijbels. Je verandert ze niet in je eigen voordeel.

EUGENE : Heb je aan iemand gevraagd om je te helpen? Om samen met jou alles nog eens te controleren?

BETH : Nee, nog niet. Ik wou zeker zijn voor ik het aan iemand zou vertellen. U

uitgezonderd, natuurlijk. Maar ik heb gelijk, ik weet het.

EUGENE : Ja, ja, maar op dit ogenblik zijn wij de enigen die het weten?

BETH : Absoluut.

EUGENE : Zozo.

BETH : Ik besef dat ik het probleem zo maar in uw schoot gooi, maar - -

EUGENE : - - Dat is in orde. Mijn schoot is waar het thuishoort. Niet op jouw schouders.

BETH : Ik weet niet ... misschien maak ik een vreselijke fout ...

EUGENE : Ik denk dat daar geen sprake van is. Maar ik begrijp dat jij heel lang aan dat project gewerkt hebt.

BETH : En of! Ik heb heel het weekend door gewerkt, heb al de posten overlopen van die periode en al de uitgaven gecontroleerd ... er is geen enkel bewijs te vinden.

EUGENE : En ik wed dat je zelfs de overuren niet hebt aangerekend. Juist?

BETH : Natuurlijk niet. Dit was absoluut mijn eigen zaak.

EUGENE : Echt niet te geloven. Ongelooflijk. Je bent een waardevolle bediende, juffrouw Washburn. Het zou echt jammer zijn jou kwijt te raken.

BETH : Oh, u gaat mij niet kwijtraken. (*Lacht*) Waar zou ik heen gaan?

EUGENE : Ja, inderdaad, waar? (*Hij bekijkt de lijst.*) Ik ga met je akkoord dat het er eigenaardig uitziet. Maar maak je er geen zorgen meer over. Ik zal het onderzoeken zodra ik terug ben van ... Acapulco.

BETH : Acapulco? Ik dacht dat u gezegd had dat u naar de Bahamas ging.

EUGENE : Ik ga naar de Bahamas. Heb ik Acapulco gezegd? Stel je voor. Ik denk dat dat komt omdat ik oorspronkelijk naar Mexico wou gaan. Hoe dan ook, je mag er zeker van zijn dat ik dat helemaal ga uitpluizen als ik terug ben van waar ik dan ook geweest ben. Ondertussen denk ik dat we het beter strikt tussen ons houden.

BETH : Wat gebeurt er met de accountants?

EUGENE : Oh, ik ben terug voor ze komen. Ik heb dat aan meneer Leinsdorf moeten beloven of hij wou mij zelfs niet laten vertrekken. We zullen ruim de tijd hebben om te weten te komen wat er gebeurd is. Ik ben er zeker van dat het een klein foutje is van een bediende of een verkeerd ingeschreven post.

BETH : Het moet meer zijn dan dat.

EUGENE : Ik denk dat niet en laat ons er geen ruzie over maken. Ik wil je vooral feliciteren met je toewijding. Ik wou dat we meer bedienden hadden zoals jij, juffrouw Washburn.

BETH : (*Blij*) Wel ... dank u, meneer Ormsby.

EUGENE : Graag gedaan. (*Hij staat op.*) Nu, als er niets anders is ...

BETH : Kan ik die lijst terug hebben?

EUGENE : Waarom zou ik hem niet bewaren om hem te bestuderen? Ik herken geen enkele naam als een van onze leveranciers, maar dat komt misschien nog wel. Ik stel voor dat je nu naar huis gaat en het allemaal vergeet. Als ik terug kom, doe mij er dan zeker aan denken en dan pluizen we het uit. Samen. Jij en ik. We kunnen er misschien een zaterdag aan spenderen en daarna samen gaan eten. In Windows of the World. Zou je dat graag doen?

BETH : Oh, ja ... dat zou fantastisch zijn.

EUGENE : Afsproken dan. Er is ook een nieuwe dans club op de East Side die "in" is. We kunnen de avond daar eindigen.

BETH : Oh, dat zou ik fijn vinden. Behalve dat ik niet zo goed dans.

EUGENE : Er zal zoveel volk zijn, dat niemand het zal merken. En ik wil dat je de overuren aanrekent, je hebt het verdiend.

BETH : Dat is heel vriendelijk van u, meneer Ormsby. (*Hij neemt haar bij de hand en helpt haar recht.*) Het spijt me dat ik u heb lastig gevallen.

EUGENE : (*Lacht minzaam.*) Helemaal geen last. IK ben blij dat je naar mij gekomen bent.

BETH : Mijn moeder zegt altijd dat men onmiddellijk naar zijn meerdere moet gaan als men denkt dat er iets mis is. Wat het ook is, direct rapporteren, zegt ze. Op die manier kan men je nooit iets verwijten.

EUGENE : Absoluut. Jouw moeder is heel verstandig. Doe wat ze zegt. (*Terwijl ze naar de deur gaan.*) We zouden allemaal meer naar moeder moeten luisteren.

BETH : Daarom denk ik dat ik even naar meneer Lansdorf ga telefoneren als ik thuis kom en het ook aan hem allemaal uitleggen.

(*Hij heeft de deur geopend maar sluit ze nu abrupt, bijna tegen haar gezicht.*)

EUGENE : He, wacht eens even ... waarom zou je dat doen?

BETH : Om mezelf te beschermen.

EUGENE : Jezelf beschermen?

BETH : Wel ... als er dan later een probleem was, dan zal hij weten dat ik het gevonden heb en er iets aan gedaan heb. Het kan nooit kwaad gunstig opgemerkt te worden door de baas.

EUGENE : (*Streng*) Juffrouw Washburn, je hoeft je geen zorgen te maken om niet beloond te worden omdat je een kleine onregelmatigheid hebt ontdekt. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat - -

BETH : - - Nee, nee! Zo bedoel ik het niet.

EUGENE : Zo klonk het toch.

BETH : Ik vis niet naar complimentjes. Ik bedoelde alleen dat ik vind dat ik het hem moet zeggen.

EUGENE : Waarom, in 's hemels naam?

BETH : Wel, hij is de president en de eigenaar van de zaak, en als we spreken over mogelijke fraude - -

EUGENE : - - Waw! Stop daar! We spreekt er over fraude?

BETH : Ik weet niet hoe ik het anders zou noemen.

EUGENE : Je spreekt ineens over criminele bedoelingen. Voor zover wij weten kan het een toevallige verkeerde boeking zijn. Laat ons niet dramatiseren.

BETH : Maar het zou fraude kunnen zijn, niet? Daarom denk ik dat wij zouden moe - -

EUGENE : - - Nee, zeker en vast niet. Vergeet niet dat meneer Lansdorf ook op het punt staat met vakantie te gaan. Naar Europa. De week als ik terug kom uit mijn vakantie. Wil je nu echt dat hij zich over zo'n kleinigheid zorgen maakt terwijl hij Frankrijk doorreist? Debet en credit zijn niet de ingrediënten waar fijne vakantieherinneringen worden mee gemaakt, juffrouw Washburn.

BETH : Nee, ik denk dat U gelijk hebt. Het is niet netjes iemand zenuwachtig te maken, juist voor ze op reis gaan... Ik heb daar ook niet aan gedacht voor ik naar hier kwam...

EUGENE : En zeker niet voor ze naar Europa vertrekken. Weet jij hoe lang hij en Betsy al plannen aan het maken zijn? Om niet te spreken over kleine Marcy. Ze is nog maar acht, maar ze wil absoluut de Eiffeltoren zien. En dan is er ook nog

de hond, Lucy. Of misschien is Betsy de hond en Lucy mevrouw Lensdorf ... maar hoe dan ook, wil je dat op je geweten hebben?

BETH : Nee, natuurlijk niet. Ik heb niet nagedacht. *(Hij knikt streng en begint haar terug naar de deur te leiden.)* Misschien moet ik het alleen maar aan juffrouw Mizelik vertellen en het daar bij laten. Tenslotte is zij mijn directe chef en - -

EUGENE : *(Met gespeelde paniek.)* Juffrouw Mizelik??!! Oh, natuurlijk! Je weet toch wat ze zal zeggen? " BETH , blijf bij je boeken en probeer niet het werk van de accountants af te pakken." En dan zal ze beginnen zoeken naar een boekhouder die niet zo ijverig en gedienschtig is. Ik denk dat ze nu al een beetje afkerig tegenover je staat.

BETH : Tegen mij? Wat heb ik misdaan?

EUGENE : Omdat je zo efficiënt bent. Ze ziet het als een bedreiging voor haar eigen autoriteit. Als je hier met haar over praat, loopt ze waarschijnlijk direct naar meneer Lensdorf en gaat zij met de eer lopen voor het werk dat jij gedaan hebt. Als je inderdaad iets hebt gevonden.

BETH : Lieve hemel... nu ben ik echt in de war.

EUGENE : Daar is geen reden toe. Je hebt het aan mij gerapporteerd. Laat dat voldoende zijn.

BETH : Maar u gaat weg. Als er nu eens iets gebeurt en u komt niet terug?

EUGENE : Ik apprecieer je bezorgdheid, maar maak je geen zorgen. Vliegen is even veilig als auto rijden tegenwoordig.

BETH : Nee, ik bedoel, wat gebeurt er dan met mij?

EUGENE : Ik zie dat je dit probleem niet uit je gedachten kunt zetten. Kom even terug zitten en laat ons er nog wat over praten. Drink iets met mij en laten we samen een oplossing zoeken...

BETH : Wel, dat zou ik graag doen, maar ik wil u niet nog langer ophouden dan ik al...

EUGENE : Maar dat heb je helemaal niet gedaan. Je bent een zeer doelbewuste jonge dame en ik kan zien dat dit aan je gaat knagen als ik je niet help het op te lossen voor ik weg ga. En dat ga ik dus doen.

BETH : Maar ik wil niet dat u zich daar zorgen over maakt terwijl u zich klaarmaakt voor uw eigen vakantie.

EUGENE : Ik sta er op. Nu, laat ons hier gaan zitten ... wat mag ik je aanbieden?

BETH : Normaal drink ik niet, maar vanavond zou het fijn zijn ... hebt u dieet drankjes?

EUGENE : Misschien een beetje Dieet Cola.

BETH : Oh, Dieet Cola zou fijn zijn. Met vodka?

EUGENE : Dieet Cola met vodka?

BETH : Als het niet te veel moeite is.

EUGENE : Niet als het dat is wat je wilt. Als vodka heb ik Absolut, is dat in orde?

BETH : Fijn. Ik ken toch de een niet uit de ander.

EUGENE : Deze moet je leren kennen. Ze zeggen dat vodka mensen corrupt maakt, maar Absoluut Vodka maakt je absoluut corrupt.

BETH : Ik denk dat het bij mij niet zal lukken. Of misschien toch. Als u de waarheid wilt weten, ik had al iets gedronken voor ik naar hier kwam. Om moed te krijgen.

EUGENE : Om mij te bezoeken? Waarom?

BETH : Ik was zo zenuwachtig! Ik wist niet hoe u zou reageren. Ik wist dat u niet zou weten wie ik was. Ik dacht dat u zou denken dat ik een krankzinnige was. (*Ze lacht zwakjes.*)

EUGENE : Juffrouw Washburn, ik zie jou iedere dag. Natuurlijk wist ik wie je bent. Het koste alleen wat tijd om je thuis te brengen.

BETH : Wel, u kijkt iedere dag naar mij, maar ik denk niet dat u me echt ziet.

EUGENE : Weet je, dat is een heel verstandige opmerking. En je hebt waarschijnlijk gelijk. In het algemeen merken we de mensen waar we mee werken niet op.

BETH : Niet die onder ons staan, in ieder geval. Ik weet hoe het is. Ik ben alleen maar en soort dossier voor u. Of een kantoormeubel.

EUGENE : Zo zou ik het niet stellen.

BETH : Doe maar. Het kan mij niet schelen. Als ik ooit gevoelig ben geweest, dan heeft mijn moeder me dat wel afgeleerd. Ze heeft me dikwijls genoeg gezegd dat geen enkele man me zou opmerken. (*Imiteert haar moeder.*) "Geen enkele man gaat jou opmerken, BETH ."

EUGENE : Het is wreed om zo iets te zeggen.

BETH : Ik heb een wrede moeder. Wilt u weten wat ze eens gedaan heeft? Nee ... laat maar.

